

ravnost čez previsno skalno stopnjo, kar je pomenilo, da sem moral plezati težje odstavke navzdol, kot sva jih s Pavletom navzgor. Za 400 višinskih metrov sem potreboval osem ur. Ko sem prispel na snežni plato na okoli 6400 metrih, je bila ura šest zvečer, sporočil sem, da bom bivakiral, skopal sem si snežno luknjo nad serakom in počakal na naslednje jutro. Vreme je bilo kar v redu, veter se je umiril, začel sem sestopati po razpokanem ledeniku in delno tudi po grebenu. Vsakič, ko sem se javil, sem poslal GPS-koordinate, da so vedeli, kje sem. Nižje doli, nekje na 6000 metrih, sem čakal do štirih in celo malo zadremal na soncu, ker je bilo toplo. Nadaljeval sem sestop in okoli petih sem zagledal helikopter, ki je pripeljal v bazo fante iz odprave na K7. Takrat sem bil že na 5400 metrih in prepričan sem bil, da bodo prišli pome, ker je bilo vreme lepo. A helikopter se je odpeljal stran. Jasno mi je bilo, da bo kriza, saj sem vedel, da se približuje slabo vreme. Nato smo si zvečer signalizirali s čelnimi svetilkami in poslali zadnje SMS-e ... Potem je začelo snežiti in je dva dni snežilo.«

Med nekaterimi alpinisti so se pojavili pomisleki, da bi lahko Pavleta vsaj nekoliko dlje iskali. Kakšno je tvoje mnenje o tem?

»Naredili so vse, kar se je dalo narediti. Več se ne bi dalo. Helikopter je več kot petnajst minut preletaval območje, kjer so našli ostanke Pavletove opreme, vse je tudi video in foto dokumentirano. Kar nekaj časa so ga fantje z odprave na K7 iskali tudi fizično, a so se morali zaradi lastne varnosti umakniti. Tam je veliko zbirališče plazov, ves čas letijo dol, in ker je močno snežilo, jih je bilo sploh veliko. Po dveh dneh sneženja so ponovno preletavali naravnost nad tistim mestom in trije so gledali, ali bodo kaj našli.«

*Nekaj časa smo v Sloveniji upali, da je Pavle še živ. Znani so resnični primeri čudežev, eden takih je na primer opisan v knjigi in posnet na filmu *Touching the Void* (Dotik praznine), ko je alpinist preživel padec v snežno razpoko. Prepričani so bili, da je mrtev, a je po nekaj dnevih izplezal iz nje in se privlekel do baze, ki so jo prav takrat zapuščali. Tudi Reinholda Messnerja so na Nanga Parbatu nehali iskati in zapustili bazo, potem pa so ga našli Šerpe. Je kdo pomislil na takšno čudežno preživetje?*

»Stena, čez katero je Pavle padel, je tako strma, da je nemogoče, da bi se kdo ustavil v njej. Meni je bilo takoj jasno, kaj se je zgodilo.«

Sta se s Pavletom kdaj pogovarjala o »starih« časih, o njegovih odpravah?

»Ja, večkrat mi je pripovedoval, kako so se takrat lotevali vzponov. Težko je primerjati to, kar so oni počeli, in sploh, kar so počele vse starejše generacije pred nami, predvsem se mi zdi spoštovanja vreden njihov psihološki pristop. Da so se z opremo, kakršna je bila takrat, lotevali tako zahtevnih vzponov, kot je bil recimo Pavletov in Štremfljev vzpon na Šiša Pangmo, pa vzpon na Eiger leta 1938. Zato zadeve danes sploh niso primerljive.«

Sicer pripadaš internet alpinistični generaciji, Pavle pa je še iz časov »herojskega« alpinizma. Kakšno je tvoje mnenje o možnostih alpinističnega resničnostnega šova?

»Ja, po eni strani je sproduciranost alpinizma v medijih v skoraj enakem času, kot se dogaja, zame nekako komična, po drugi strani pa daje alpinistom

Drevo v spomin na Pavleta Kozjeka

Pavleta Kozjeka so se spomnili tudi v domačem kraju. Na začetku jeseni, 21. septembra letos, so pred osnovno šolo v Polhovem Gradcu, ki jo je obiskoval Pavle, posadili drevo kot pomnik na velikega alpinista. Dogodek je potekal ob veliki mednarodni akciji sajenja dreves v znamenje miru in okoljske ozaveščenosti, v kateri sodeluje 115 držav, iz Slovenije 53 šol. Visoki ginko, ki velja za najstarejšo drevesno vrsto na svetu, bo tako simbolno pričeval o pogumu in močni volji njihovega nekdanjega učenca. Drevo so posadili predstavniki domačega Planinskega društva Blagajana ob sodelovanju najmlajših članov – učencev polhograjske osnovne šole.

Milka Bokal

